

ρον και γαιωδών ουσιών, διό καιεται πυρούμενον ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρακες. Τὰ καθαρότερα και ἀμιγέστερα ξένων ουσιῶν εἶδη καιόμενα καταλείπουν $\frac{1}{3}$ - $\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκατῶν τέρασι, ἀλλὰ και τὰ ὅ τοῖς ἑκατῶν περιέχοντα τέρασι καταλέγονται μεταξύ τῶν καθαρῶν εἰδῶν.

Τὰ καθαρὰ ταῦτα εἶδη χρησιμεύουν ἰδίως πρὸς κατασκευὴν τῶν γραφίδων, τῶν γνωστῶν τοῖς πᾶσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν μολυβδοκοκόνδλων. Αἱ γραφίδες αὗται κατασκευάζονται ἢ τεμνομένου τοῦ ὄρυκτοῦ κατὰ τὰ γνωστὰ σχήματα, και περιβαλλομένου εἴτα ὑπὸ τῶν ξυλίγων θήκων ἢ κονιοποιουμένου πρώτον αὐτοῦ (και μάλιστα τῶν ἀκαθάρτων εἰδῶν), ἀπομακρυνόμενον τῶν ξένων μιγμάτων και συγκολλουμένης τῆς κόλλης δι' ἀργίλλου. Τὸ μίγμα τέλος θερμαίνεται και οὕτω συμπήγνεται. Εἰς τὴν μετὰ τῆς ἀργίλλου μίξιν δηλὸν εἶναι ὅτι ἀποκειται εἰς τὴν βούλησιν τοῦ κατασκευαστοῦ νὰ κατασκευασθῇ σκληρὰς ἢ μαλακὰς γραφίδας.

Τὸ ὄρυκτόν τοῦτο εὐρίσκεται, ὅτε μὲν κεκρυσταλλωμένον ὅτε δὲ ἀκρυστάλλωτον ἐντὸς τῶν στρωμάτων τῆς γῆς τῶν ἀποτελουμένων ἐκ γραφειογενεσίου ἢ κοκκώδους τισάνου και σχηματίζει φλέβας, ῥάβδους ἤτοι κοιτάσματα. Αὗται εἰναι ἐν αἷς ὁ γραφίδης εὐρίσκεται και ἐξάγεται εἰς τὴν Κυμברλάνδη, τὴν Φορέσια Ἀμερικῆς, τὴν Βραζιλίαν, τὴν Βαυκρίαν, τὴν Κιζαβόρια, Νορθηγίαν, Σουηδίαν και Γροινλανδίαν.

Ἐπὶ πολὺ ἐτιμῶντο αἱ ἀγγλικαὶ ἐκ γραφίδου τοῦ γραφίδου χρήσιμοι εἰς λεπτὰ ἰχνογραφία τα τῶν καλλιτεχνῶν και ἀρχιτεκτόνων, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν Παρισίοις ἐκθέσεως ἀνεφάνη ἐργοστασιαρχὴς τις συναγωνιστῆς τῶν Ἀγγλων, Κοντὲ κλοῦμενος, ὅστις κατόπιν ἐγένετο διάσημος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν γραφίδων. Τὰ μολυβδοκόνδυλά του δὲ εὖρον μεγάλην δεξιῶσιν οὐχὶ διὰ τὴν ποιότητα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ πολιτικῶν λόγων, διότι τότε ἐφθόνουν τὴν ἀγγλικὴν βιομηχανίαν. Καὶ ἔλαβε μὲν ὁ Κοντὲ τὸ χρυσοῦν παράσημον, ἀλλὰ μᾶλλον διότι παρωτρύθησαν ἐκ τῆς ἐλπίδος τῆς βελτιώσεως και οὐχὶ ἐκ τῶν δειγμάτων, αἵτινα παρήγαγε και ἐξέθηκε. Τὸ κατὰ τὴν Κοντὲ ἐξήρηκε τότε πρὸς κατασκευὴν μολυβδοκόνδλων χρῆσιμων διὰ συνήθη, οὐχὶ ὅμως και διὰ λεπτότερα ἔργα διὸ και οἱ καλλιτέχναί ἐξηκολούθουν προτιμῶντες τὰ ἀγγλικά. Ὁ γαμβρὸς τοῦ Κοντὲ, Οὐμβλὸτ, κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ τελειότερα εἶδη, ἀλλ' ἐπειδὴ κατεσκευάζε τὸ μίγμα διὰ λιπαρῶν ουσιῶν ὁ χάρτης ἐν ᾧ ἐσχεδιάζοντο ἐυρωπαϊκῶς. Τοῦτο διώρθωσε βραδύτερον ὁ Γκιλβέρτ, τοῦ ὁποῖου τὸ κατὰ τὸ 1823 ἱδρυθὲν ἐργοστάσιον τσαύτην φήμην ἀπέκτησεν ὥστε και αὐτοὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν ὑπεροχὴν.

Ὁ κλάδος οὗτος τῆς βιομηχανίας πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέκτησε μεγάλην ἑκτασιν, ἀναπτύ-

χθεῖς και προαγόμενος ἀδιακόπως μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ λαοῦ. Τὴν σήμερον τὸ μολυβδοκόνδυλον εἶνε ἀπαραίτητος σύντροφος παντὸς ἐγγραμμίου ἀνθρώπου. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη τὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια παρηκώμισαν τὰ ἀγγλικά. Ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἀμερικῆς, ἐν συντόμῳ ἀπαντάχου προτιμῶνται και εἰσὶν ἀγαπητὰ τὰ γερμανικὰ μολυβδοκόνδυλα. Ἐκ τῶν παλαιῶν καταστημάτων φηρίζονται ἰδίως τὰ τοῦ Ἀρδμουθ (Hardmuth) ἐν Βιέννῃ, και τοῦ Ραίβαχ (Reibach) ἐν Ρεγενσβούργῃ. Πλὴν τούτων ὅμως ἐργοστάσια γραφιδοποιίας ὑπάρχουσι και ἐν Νυρεμβέργῃ. Πάντα δὲ ταῦτα ὑπερῆκντισε τὸ τοῦ Φάβερ (Faber) τὸ ἱδρυμένον παρὰ τῆς Νυρεμβέργῃ, οὗτινος τὰ μολυβδοκόνδυλα τοιαύτην ἀπέκτησαν φήμην, ὥστε ἐν Ἀμερικῇ και Γαλλίᾳ ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ μὴ ζητῶσι πλέον παρὰ τῶν χροτοπωλῶν μολυβδοκόνδυλα, ἀλλὰ Φάβερ.

Οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ κατὰ τὸ 1876 ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ Πρωσίου συναγματοῦρου και ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τῆς Βασιλικῆς σοφιστῆς κ. Σέλλεν-δὸρφ "Ἐπιθεσίαι τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου" ἐπιγραφόμενου. Ἡ μακρο (γερμ. νόμισμα) = μετὰ νέαν ἀρχαίαν κατὰ 2500.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Ἐπὶ 100 κροταίον.

Ἐν Γερμανίᾳ	0,96	0,02	0,98
" Ρωσσίᾳ	0,97	0,04	1,01
" Ἀυστρίᾳ	0,80	0,03	0,83
" Ἰταλίᾳ	0,75	0,05	0,80
" Γαλλίᾳ	1,15	0,09	1,24
" Ἀγγλίᾳ	0,67	0,14	0,81

Ἐτησίαι καταβολὴ Δαπανῶν συντηρήσεως ἐκάστου πολιτοῦ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ κατὰ γῆν και θάλασσαν στρατοῦ

Ἐν Γερμανίᾳ	779	3.313	8.117
" Ρωσσίᾳ	768	2.828	8.54
" Ἀυστρίᾳ	774	2.000	6.72
" Ἰταλίᾳ	795	2.517	7.15
" Γαλλίᾳ	952	3.182	13.89
" Ἀγγλίᾳ	1.395	4.348	15.63

ΔΙΑΓΩΓΗ ΠΡΟΣ ὙΠΟΔΕΕΣΤΕΡΟΥΣ

Οὐδὲν χαρακτηριστικώτερον ἀγενοῦς διαθέσεως ἀπὸ τὴν διαγωγὴν ἀνθρώπου καταπιέζοντος τοὺς ὑποδεεστέρους του. Ὁ ὕβριζων τὸν μὴ τολμῶντα ν' ἀποκριθῇ, εἶνε ἀναδρὸς ὡς ὄχι μόνον τὸ ξίφος κατὰ γυναίκος ἢ παιδίου. Διὰ τοῦτο ἴδου ἰδῆς ἀνθρωπὸν ὕβριστὴν πρὸς τοὺς ὑποδεεστέρους, πίστευσε ὅτι οὗτος ἔρπει πρὸς τοὺς ἀνώτερους του διότι ἡ αὐτὴ χαμέρπεια τοῦ πνεύματος τὸν καθιστᾷ τυραννικὸν πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους ν' ἀντισταθῶσι και δειλὸν πρὸς τοὺς δυναμένους, τύραννον μὲν τούτων, ἐκεινων δὲ σκώλικα. Οἱ ὑπηρέται και ἄλλοι ὑποδεεστέροι

δὲν δύνανται μὲν βεβαίως ν' ἀποδώσωσιν ὅσας ὕβρεις δέχονται παρά τῶν κυρίων των, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἦν διαδίδουσιν εἰς τὸν κόσμον περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν τοὺς ἐκδικεῖ πληρέστατα. Ἡ καταλληλοτέρα ἐπομένως πρὸς ὑποδεεστέρους διαγωγή εἶνε ἡ τῆς φιλανθρωπίας καὶ γενναϊότητος, οὔτε εἰς οἰκειότητα, ἀλλ' οὔτε εἰς ὕβριν ἐξοκέλλουσα.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΞΑΝΘΗΝ

Ἦτον ὠραίο,
σάν τὸ λουλουδί
ἀθῶον ἦτο,
σάν ἀγγελουδί
τοῦ Παραδείσου
ἦτο ψυχή.

Γι' αὐτὸ τὸν πλάνο
κόσμον ἀρνήθη,
μ' ἀγνὰ ἐπῆγε
νὰ ζήσῃ πλήθη
εἰς ἄλλον κόσμον
πανευτυχή.

Καλὲ, δὲν εἶδετε
ποῦχε στὰ χεῖλη
γλυκὸ χαμόγελο,
σάν μὰς ὠμίλει,
καὶ κρουφθῶρει
τὸν οὐρανό;

Ἄχ! Γιὰ τὰ κέλλη του
καρδιοχτυποῦσε,
καὶ νὰ τὸ πάρουνε
ἐκαρτεροῦσε
πάνου στὸ δῶμα
τὸ γαλανό...

Ἔστειλ' ὁ Πλάστης
ἐν' ἀγγελουδί,
ποῦχε στὸ χέρι
λευκὸ λουλουδί,
στὰ χεῖλη θεία
διαταγή.

«Κρινόλευκή μου
»μικρὴ Ξανθοῦλα,
»χαριτωμένη,
»σάν τὴν αὐγούλα,
»ἄφησε πλέον
»τὴ δόλια γῆ.»

Μόλις ἐσίμωσε
τὸ ἀγγελάκι,
καὶ γλυκοφίλημα
εἰς τ' ἀχειλάκι
τῆς Ξάνθης θλίθει,
μὲ μιὰ χαρά.

Μὰ, ἡ ψυχούλα της,
σάν τὴν ἐφίλει,
εἰς τὰ ὠραῖά του
κόλλησε χεῖλη,
τὰ μυροδόλα
καὶ δροσερά...!

Μαζὶ πετάξαν,
ἀγκαλιασμένα,
δυὸ ἀγγελάκια
ἀδερφωμένα,
μὲ μυρωμένα
Ξανθὰ μακλιά.

Τὸ ἓνα ξέρει
ποιὰ θέσιν ἔχει,
τ' ἄλλο, σκιασμένο
σκοπεῖ, καὶ τρέχει
στῆς Παναγίας
τὴν ἀγκαλιά.

—Μὴν κλαίης μάνα του,
καὶ σὺ, πατέρα,
μὴ χύνῃς δάκρυα
νύχτα καὶ μέρα,
γιὰ τὸ μικρὸ σας,
ποῦ μὲν' ἐκεῖ.

Ἔσεῖς εἰς μάταιο
κόσμον γυρνάτε,
κεῖνο σὲ ὄνειρα
χρυσὰ πλανᾶται
καὶ μ' ἀγγελοῦδια
συγκατοικεῖ.

* Ἐν Γουτιγγῆ, 1877.

Γ. Μ. Β.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἄν ἕκαστος ἐδαπάνῃ προσπάθων νὰ ἐννοήσῃ ὅσον χρόνον δαπανᾷ ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοεῖ, καὶ ἂν ἠκροᾶτο τὸν λαλοῦντα ὅσον χρόνον ἐξοδεύει ἐτοιμάζων τὴν ἀπάντησίν του, ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων συνεννόησις ἤθελε καταστῆ πολὺ εὐκολωτέρα. (Κ^α Swetchine).

* * * Τοῦ μὲν ἱατροῦ ἡ θύρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εὐρίσκεται κλειστή, τοῦ δὲ ἱερέως ἡ θύρα πρέπει νὰ εὐρίσκεται πάντοτε ἀνοικτή. (Βίκτωρ Οὐγκώ).

* * * Ἡ λύπη τελειοποιεῖ μεγάλως τὸν χαρακτῆρα. (Κ^α Στάελ).

* * * Οἱ ἄνθρωποι χαριετώσι προθυμότερον ἀπλοῦν γινώριμον ἐποχούμενον ἢ φίλον πεζόν. (Petit-Senn).

* * * Ὅλα φαντάσματα στὴ γῆ, ἓνα καὶ μόνο μένει: ἓνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἡ ἀλήθεια. (Ζαλοκώστας).

Ὁ Ζήνων εὐρεθεῖς εἰς γεῦμα εἰς ὃ παρεκθήθητο πρέσβεις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, δὲν ὠμίλησε